

Hvordan får vi bedre undervisning?

Da jeg fik at vide, at jeg skulle tale i dag, tænkte jeg, at det formodentlig var med den hensigt, at jeg skulle fortælle lidt om nogle af mine sjove og interessante undervisningstiltag. Altså, hvordan jeg laver det, som jeg – og nogle gange de studerende – synes er bedre undervisning.

Men så fik jeg at vide, at jeg kun havde 10-minutes-of-fame – og det siger sig selv, at en sådan præsentation ikke ville kunne lade sig gøre på nogen meningsfuld måde i det tidsrum.

Men jeg tænker, at jeg dog alligevel på 10 minutter kan sige noget fundamentalt om, hvordan vi får bedre undervisning.

Hovedbudskabet i det følgende er, at vi skal radikalt gentænke vores tilgang til uddannelse og undervisning – og ikke mindst underviserne – på universitetet.

Vi skal tænke på nye måder.

Jeg har de sidst to-tre år kastet mig hovedkulds, engageret og ikke mindst med stor glæde ind i min undervisning på en måde, som jeg aldrig har gjort før. Jeg har dybdeevalueret, udviklet, eksperimenteret og generelt brugt ganske store dele af mine kræfter og min tid på at være og blive en bedre underviser.

Det har personligt været fantastisk givende og meningsfuldt – og jeg tror faktisk også, at det har været givende og meningsfuldt for som minimum nogle af de mange, mange studerende, som jeg har haft glæden af at møde på denne vej.

Og jeg vil på det allerskarpeste fraråde andre at gøre det samme. I skal ikke gøre det! I hvert fald ikke, hvis jeres mål er en lang og attråværdig karriere på universitetet.

Sidste gang en underviser fra Anvendt Filosofi, ligesom jeg, fik prisen for den bedste underviser på HUM, var det min gode ven og kollega Kresten. Det var for ganske kort tid siden i 2020 – hvilket vel indikerer med en vis ret, at vores lille undervisergruppe på Anvendt Filosofi bokser væsentligt over sin vægtsklasse.

Nå, men Kresten havde, inden han fik prisen for bedste underviser på hele HUM, flere år i træk været årets underviser på Anvendt Filosofi. Fuldt fortjent – og i øvrigt jo i konkurrence med mig.

Ganske kort efter modtagelsen af prisen blev han forbigået i forhold til genansættelse og blev mod sin vilje lempet ud af universitetets porte.

Altså: En kollega med de tungeste undervisningsmæssige kompetencer – og beviserne derpå overdraget af universitetets øverste ledelse under højstemt ceremoni – han blevet vejet af organisationen – af systemet og logikken – og fundet for let.

Kig omkring jer. Kan I se dem, som ikke er her? Det er dém – og ikke os undervisningstosser – der får det næste job – den næste forfremmelse. Undgår den næste fyring.

Da jeg for tre uger siden – med stor glæde og endnu større benovelse – modtog årets underviserpris til universitetets årsfest, da fik jeg nøjagtig samme beløb i hædersgave som årets forsker (eller rettere årets yngre forsker, som det hedder) – en ung og tydeligvis yderst velbegavet mand ved navn Anders Ellersgaard Kalør. Ud over hædersgaven fik Anders 200.000 kr. øremærket til videre forskning – mens beløbet til årets underviser øremærket til videreudvikling af undervisning var noget mindre. Ja, faktisk var det 0 kroner.

Jeg har ikke et gram af bitterhed eller personlig misundelse over det faktum. Men det er da som minimum spøjst. Undervisningsudvikling tager altså tid! *Next practice* tager tid! Og tid er penge. Jeg har en fundamental bekymring over det yderst stærke signal, som dette eksempel på en generel tendens sender både internt og eksternt i vores organisation.

Vi bliver nemlig hverken hyret eller fyret på baggrund af vores undervisningskompetencer eller vores undervisningsinitiativer. Ja, det er faktisk tilladeligt at ansætte personer i lektorater, som beviseligt ingen undervisningskompetencer har. For den slags småting kan de lære undervejs, er tænkningen.

Og når man som os i denne branche i disse år – og de forrige mange år – lever i en fyringskultur, så er det et væsentlig karaktertræk ved vores arbejde og vilkårene for det. De næste fyringsrunder er lige rundt om hjørnet, og som systemet – måden vi

tænker på – er, så burde man egentlig kaste undervisningen og de studerende under bussen og (over)fokuser på sin forskning.

Men det gør de fleste af os – og i særdeleshed nok særligt denne forsamling – naturligvis ikke. Men det er ikke universitetets logik og strukturer, der stopper os. Det er os, der stopper os.

Universitetet har mange fine tiltag rette mod at understøtte underviserne. Fokus på PBL – og digital PBL – gives ressourcer. Oprettelsen af IAS PBL. Og de gode folk fra Center for Digital Understøttet Læring – som fuldt og helt lever op til, at de faktisk har ordet 'understøttet' lige dér i navnet.

Men det er IKKE det samme som, at universitetets systematik – dets logik – har underviserne og anerkendelse og ressourcer til underviserne for øje.

Så for at få bedre undervisning, skal vi i virkeligheden først i anden og tredje række fokusere på de ting, som typisk er emnerne for Læringens Dag: nye undervisningsmetoder, tips og tricks til læring, pædagogiske overvejelser om digitale medier etc. etc.

Vi bør i første række gentænke den måde som universitetet tænker om, anskuer, behandler – og giver incitamenter til – undervisningen og underviserne.

På den måde får vi bedre vilkår for underviserne – og måske kan vi i højere grad holde på de gode undervisere, som vi allerede har.

Dét er mit råd til jer alle – og særligt til dem af jer, der er ledere. Dem af jer, der har magt.

Kan vi ikke både tænke: Ja, forskning er vores vigtigste opgave. Det er det særegne hos os. Undervisningen – om end vigtig – er sekundær. Men måske skal den ikke være helt SÅ sekundær, som vi gør den?

Hvis vi skal ændre dette forhold, så skal vi – og igen særligt dem med væsentlig mere magt end mig – begynde at tænke på måder.

Og sådan får vi bedre undervisning.

Kommer noget at det her til at ske? Muligvis, hvem ved.

På den måde er dette lille indspark meget ligesom undervisning. Man gør sit bedste og håber, at noget af det sidder fast.

Mange tak.